

[Oluf Pedersen.]

kravet om at hælde mælken i rendestenen, som i sin tid blev stillet som organisationskrav.

Når disse problemer nu er taget op, kan jeg ikke undlade at henstille, at man i det udvalg, der formentlig bliver nedsat, overvejer også visse andre ting, herunder de politiske partiers afhængighed af organisationerne gennem tilskud fra disse. Retsforbundet kan sige sig fri, og jeg tror også, det gælder det radikale venstre. De to partier er selvhjulpne, de må klare sig med frivillige bidrag og gaver, men de store partier kan ikke nøjes med bidrag fra deres egne meningsfæller. Også modstanderne bliver tvangsindlagt til gennem organisationerne at give bidrag til venstre og det konservative parti. Alle medlemmer af fagforeninger skal betale til „Social-Demokraten“, der åbenbart trænger til det, og arbejdsgiverne skal vel støtte „Dagens Nyheder“ — det siger man i alt fald, og det er ikke afkræftet her. Skulle det være forkert, beder jeg om, at man siger til. Det kunne være rart at vide, hvad det koster for „Social-Demokraten“'s vedkommende; jeg antager, efter hvad jeg har fået oplyst, at det drejer sig om et beløb på mellem 1 mill. og 2 mill. kr. Hvor meget „Dagens Nyheder“ koster, ved jeg ikke, men det kunne også være rart at få det at vide. Jeg mener nemlig, at alle disse problemer vedkommer den offentlige velanstændighed. Det er dog et spørgsmål, der vedrører os alle, hvis det virkelig er rigtigt, at venstre og de konservative får penge fra Industrirådet, og det kan ikke undgås, at der er nogen, som siger, det er derfor, vi skal plyndres gennem told. Man kan måske sige, at så får socialdemokraterne muligvis også tilskud fra Industrirådet. Det ved jeg ikke, men de har åbenbart prøvet på at gøre sig fortjent til det — det er der noget der tyder på. Der er vel ingen, der tror, at der ingen forbindelse er mellem disse forhold, og derfor henstiller jeg, at man giver ren besked, hvis man tør. Det spørgsmål må klares i udvalget, inden vi kan tage stilling til det foreliggende problem. Vil man sige: det kommer ikke jer andre ved, så må jeg protestere.

I 1952 krævede det ærede medlem hr. Tholstrup i Industriforeningen nærmere

besked om, hvad de 400 000 kr., der gik til agitation m. m., blev brugt til. Det blev nægtet ham. Han skulle altså, til trods for at han ikke vidste, hvad pengene gik til, tvinges til at betale til denne agitation. I marts 1953 blev spørgsmålet rejst her i tinget af det daværende medlem Hans Hansen (Rørby) overfor det ærede medlem hr. Erik Eriksen. Det ærede medlem hr. Erik Eriksen svarede da: det er fri fantasi, at venstre får 400 000 kr. fra Industrirådet. Det havde Hans Hansen (Rørby) nu ikke påstået; der var ydet 400 000 kr. af Industrirådet, og der var vel ingen, der troede, at venstre skulle have al lammetegen.

Der var ingen betingelser knyttet til ydelsen, hævdede det ærede medlem hr. Erik Eriksen; der var ikke tale om bestikelse, sagde det ærede medlem, og det var der vel heller ingen der påstod. Men om man fik tilskud eller ikke, blev der ikke givet svar på. Ved et møde i Vesløs hævdede næstformanden for venstre, hr. Axel Kristensen, at det var ikke rigtigt, at venstre havde fået 400 000 kr. Han sagde: vi har ikke fået 400 000 kr., og vi får heller ikke et årligt beløb. Han tilstod dog altså, at de fik penge, og det blev oven i købet refereret offentligt i hans eget partiblads. Altså, de får penge, men ikke 400 000 kr. og ikke et årligt beløb, og så er det, jeg spørger: Hvordan forholder det sig egentlig? Jeg kan ikke lade være med at sige, at såvidt jeg husker, var det ikke alene i 1952, man fik de 400 000 kr., men det var også netop i 1952, vi fik venstres og det konservative folkepartis fælles toldlovsforslag med 52 mill. kr.s toldforhøjelse, deraf 25 mill. kr. i tekstiltold.

Altså, når det ligger sådan og sagen er draget offentligt frem, bør de to partier give en redegørelse for, hvordan det er gået til, og hvorledes det forholder sig: om de har fået penge, hvor mange de har fået, og om de fortsat får tilskud, og hvad meningen er med det. Jeg synes, der er god grund til at tage disse spørgsmål op netop i forbindelse med det problem, der foreligger her. Vi skal ikke lade os nøje med en afledningsmanøvre, hvorved man undgår at beskæftige sig med det store problem, at de organiserede betaler for varetagelsen af deres særinteresser.